vers VO OR vers

LEZING 1
97 MINUTEN

HOSEA

1-3

Hosea’s huwelijk als beeld van Israëls ontrouw, Gods oordeel en herstel in de gemeente.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/hosea/1-3

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Hosea en de profeten van zijn tijd	2 min	5
2	Het huwelijk als profetische boodschap	3 min	6
3	Gods liefde voor het ontrouwe Israël	2 min	7
4	De opbouw van het boek Hosea	6 min	8
5	Efraïm en Beth-Aven als namen voor Israël	3 min	11
6	Koning Jareb als naam voor Assyrië	3 min	12
7	De koningen tijdens Hosea's optreden	2 min	14
8	Lezing van Hosea 1: huwelijk en kinderen	3 min	15
9	Delen in Gods verdriet over ontrouw	4 min	17
10	De afkomst en namen van Gomers kinderen	2 min	18
11	Jizreël en het oordeel over Jehu's huis	6 min	20
12	Lo-Ruchama en Gods ontferming over Juda	3 min	23
13	Lo-Ammi: Israël niet langer Gods volk	4 min	24
14	Abrahams kinderen en het geloof in Jezus	5 min	26

15	Abrahams beloofde nageslacht en de gemeente	4 min	29
16	Van niet Mijn volk tot kinderen van God	2 min	32
17	Paulus past Hosea toe op de heidenen	4 min	33
18	Joden en heidenen samen onder één Hoofd	4 min	35
19	Gods aanklacht tegen Zijn ontrouwe vrouw	3 min	37
20	Israël dankt Baäl voor Gods gaven	2 min	39
21	De doornhaag als middel tot bekering	3 min	41
22	Gods gaven en roeping bij Israëls ontrouw	2 min	43
23	Het dal van onheil wordt een deur van hoop	2 min	44
24	God niet langer met Baäl verwarren	2 min	45
25	Het nieuwe verbond en vrede tussen volken	3 min	46
26	Oorlogswapens afleggen en op God vertrouwen	2 min	48
27	God kennen in het eeuwige huwelijksverbond	2 min	49
28	Gods kinderen gezaaid in de wereld	4 min	51
29	Hosea koopt Gomer terug uit de slavernij	3 min	53

30	Onthouding als beeld van Israëls vervreemding	2 min	55
31	De terugkeer tot David, de Messias	3 min	56
32	De laatste dagen en het einde van het verbond	4 min	57
	Om verder te lezen		60

1

Hosea en de profeten van zijn tijd

We gaan het boek Hosea bestuderen. We zullen ongeveer twee bijeenkomsten nodig hebben om het te behandelen. Het heeft veertien hoofdstukken, behoorlijk veel hoofdstukken, maar niet zo veel bladzijden. De hoofdstukken zijn niet bijzonder lang. Het is een van die kleine profeten, zoals Amos, die een boodschap brengt aan het noordelijke koninkrijk Israël vóór zijn val.

Hosea trad op tegen het einde van de bediening van Amos. Ze waren een tijdje tijdgenoten. Hun bedieningen overlapten elkaar. Hosea kwam iets later en ging iets langer door. Anders dan Amos profeteerde Hosea ook tegen Juda. Men neemt aan, hoewel ons niet wordt verteld dat dit zo is, dat Hosea uit het noordelijke koninkrijk afkomstig was, anders dan Amos. Amos kwam uit het zuidelijke koninkrijk en ging naar het noordelijke koninkrijk om te profeteren.

Het is niet echt met zekerheid bekend waar Hosea vandaan kwam, maar de meeste geleerden zijn het erover eens dat hij uit het noordelijke koninkrijk kwam en tot het noordelijke koninkrijk profeteerde. Dat verklaart misschien waarom hij het gevallen volk Israël met meer tederheid en zachtmoedigheid benaderde dan Amos liet zien. Amos was heel direct en streng in vrijwel alles wat hij zei, terwijl Hosea de nadruk legt op de liefde en de goedheid van God en de barmhartigheid en de vergeving van God. Misschien komt dat doordat Hosea zijn eigen volk aanspreekt, terwijl Amos de landsgrenzen was overgestoken om een boodschap te brengen aan mensen die niet zijn eigen volk waren. Ik weet het niet.

We weten dat Jona een tijdgenoot was van Amos en Hosea, in elk geval gedurende een bepaalde periode tijdens de regering van Jerobeam de Tweede. Deze drie profeten, Jona, Hosea en Amos, zijn de enige schrijvende profeten die boeken voor onze Bijbel hebben nagelaten en die uitdrukkelijk naar het noordelijke koninkrijk werden gezonden. Hoewel Hosea, zoals ik al zei, ook het een en ander te zeggen heeft tegen Jeruzalem en tegen Judea of Juda, het zuidelijke koninkrijk.

2

Het huwelijk als profetische boodschap

Het boek Hosea wordt gekenmerkt door een interessant verhaal over de man zelf. We zien dat sommige profeten de opdracht krijgen om hun boodschap uit te beelden. Ze moeten niet alleen een preek houden, maar die ook met hun eigen leven uitbeelden. Er waren momenten waarop zelfs de grote profeten dit moesten doen. Jeremia moest een tijdlang een ossenjuk op zijn nek dragen. Jesaja kreeg de opdracht om drie jaar lang naakt rond te lopen, met zijn billen bloot. Ezechiël deed allerlei vreemde dingen waarmee hij de boodschappen die hij had, moest uitbeelden. We vinden daar nog andere voorbeelden van, maar onder de kleine profeten valt vooral Hosea op doordat hij zijn boodschap moest uitleven. De manier waarop hij dat moest doen, had te maken met zijn burgerlijke staat.

De burgerlijke staat van de profeten speelt heel vaak een rol. Jesaja had een vrouw die hem enkele kinderen baarde met symbolische namen. En de namen van Jesaja's kinderen dragen een boodschap uit, een deel van zijn boodschap. Hetzelfde geldt voor Hosea. Hij had een vrouw die hem enkele kinderen baarde, en de betekenis van hun namen maakt symbolisch ook deel uit van zijn boodschap. Jeremia kreeg uitdrukkelijk de opdracht om niet te trouwen. Ezechiël was getrouwd, en zijn vrouw stierf. Hij kreeg de opdracht om niet over haar te rouwen, omdat haar dood een symbool was van de belegering van Jeruzalem en de ondergang van die stad, Gods vrouw.

We zien dus dat de vrouwen van de profeten vaak op de een of andere manier een rol spelen in hun profetieën. Maar waarschijnlijk geen van hen zozeer als Hosea's vrouw Gomer. Dit is de enige profeet van wie de vrouw bij name wordt genoemd. Dat wil zeggen, haar naam wordt gegeven: Gomer. Ze is geen goede vrouw. We nemen aan dat de vrouw van Ezechiël en de vrouw van Jesaja goede vrouwen waren. De vrouw van Jesaja was een profetes, wordt ons verteld. Maar de vrouw van Hosea was een prostituee, en blijkbaar wist hij al voordat hij met haar trouwde dat ze een prostituee zou zijn. God zei tegen hem dat hij met haar moest trouwen, en in dat gebod zelf noemde Hij haar een vrouw van hoererij, of een vrouw van overspel, een overspelige vrouw. Hij kreeg de opdracht om met een overspelige vrouw te trouwen.

We weten niet of ze al een overspelige vrouw was voordat hij met haar trouwde. Sommige mensen zeggen bijvoorbeeld dat ze misschien een tempelprostituee was in een van de heidense tempels in Israël. Hij zou dan de opdracht hebben gekregen om haar tot vrouw te nemen. Maar ze kan ook een deugdzame jonge maagd zijn geweest toen hij met haar trouwde. Maar het is heel duidelijk dat ze een overspelige vrouw werd. Dus er staat:

> Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af.
>
> HOSEA 1:2

Of die uitspraak betekent dat ze al een hoer is voordat hij haar tot vrouw neemt, of dat ze een vrouw is die een hoer wordt, daar zijn geleerden nooit echt uitgekomen. Er lijkt discussie over te bestaan, en het is voor ons niet echt belangrijk om die vraag op te lossen.

3

Gods liefde voor het ontrouwe Israël

Waar het om gaat, is dat hij trouwt met een vrouw die overspelig blijkt te zijn. Dit overspel leidt tot een scheiding tussen hem en zijn vrouw. Maar later, in hoofdstuk 3, krijgt hij de opdracht om haar terug te nemen. Dat hij zijn ontrouwe vrouw opnieuw barmhartigheid bewijst, wordt gezien als een symbool van God Die opnieuw barmhartigheid bewijst aan Israël, dat Hem als vrouw ontrouw is geweest. God trouwde met Israël, en veel van de profeten hebben dit naar voren gebracht. Ezechiël 16 brengt dit naar voren, dat God met Israël trouwde. Jeremia hoofdstuk 1 en 2 spreken hierover. Jesaja hoofdstuk 50 spreekt hierover. Het is helemaal niet ongebruikelijk dat de profeten het beeld gebruiken van Israël als Gods vrouw. Maar Hosea beeldt deze boodschap daadwerkelijk uit. Hij neemt een vrouw die Israël vertegenwoordigt. Zijn vrouw pleegt overspel, zoals Israël geestelijk overspel tegen God pleegde door andere goden te aanbidden. Hosea neemt haar terug, zoals God belooft Zijn volk terug

te nemen. Dat zijn de drie grondgedachten van het boek. God nam een vrouw, zij pleegde overspel en veroorzaakte daarmee verwijdering en vervreemding, en Hij zal herstel brengen.

Amos had de mensen vóór Hosea al verteld dat God Israël zou oordelen. Hosea herhaalt dat, maar Hosea benadrukt meer dat, hoewel God Israël oordeelt en haar wegstuurt, het Hem verdriet doet om dat te doen. Hij houdt nog steeds van haar. Hij blijft treuren om het verlies van Zijn vrouw, en Hij verlangt ernaar dat ze terugkomt. Uiteindelijk zal Hij haar herstellen. Hosea heeft dus meer een boodschap van mededogen, liefde, barmhartigheid en herstel dan Amos. Al geeft ook Amos, helemaal aan het einde van het boek Amos, een hoopvolle profetie over het Messiaanse tijdperk. Dat doet Hosea ook. Dat doen alle profeten eigenlijk. Maar Hosea benadrukt dit meer.

4

De opbouw van het boek Hosea

Het boek Hosea kan worden onderverdeeld in drie delen van zeer ongelijke lengte. Het eerste deel bestaat uit hoofdstuk 1 tot en met 3. Dit zou de historische proloog van het boek zijn, een beetje zoals de eerste twee hoofdstukken van Job. Het grootste deel van Job bestaat uit gesprekken en debatten, uit filosoferen. Maar het begint met een proloog van twee hoofdstukken die wat historische informatie geven over wat Job is overkomen. Zo bestaat ook het grootste deel van Hosea uit profetieën en besprekingen, maar de eerste drie hoofdstukken geven ons een historische achtergrond. En die heeft te maken met Hosea's eigen huwelijk.

In hoofdstuk 1 trouwt hij met de vrouw en baart zij hem drie kinderen. In hoofdstuk 2 wordt een godsspraak tegen haar uitgesproken. In hoofdstuk 3 neemt hij haar terug. De eerste drie hoofdstukken geven dus dit hele historische verslag. Daarna vinden we in het hele boek Hosea niets meer over Hosea's huwelijk. Het staat allemaal in de eerste drie hoofdstukken. Dat is dus de historische proloog.

Dan hebben we in hoofdstuk 4 tot en met 13 de onheilsprofetieën over Israël en ook over Juda, maar vooral over Israël. We zouden dit Gods rechtsgeding met Zijn volk kunnen noemen. Daar noemt Hosea, net als Amos en andere profeten, enkele van hun

zonden die God hebben gekrenkt en vertelt hij wat God eraan gaat doen. Dit is het langste gedeelte.

Het derde gedeelte is het laatste hoofdstuk, hoofdstuk 14. Dat vormt heel vanzelfsprekend een eenheid, omdat de toon meteen verandert. Het gaat over herstel, over Gods genadige vergeving van Zijn overspelige vrouw, Israël.

Geen van de commentaren die ik ooit over dit onderwerp heb gelezen, heeft hier ooit op gewezen. Maar toen ik het bestudeerde, leek het me dat er nog een verdere opmerking over de structuur gemaakt kon worden. Besef natuurlijk dat de hoofdstukindeling enigszins willekeurig is, maar niet helemaal. Hoewel de hoofdstukindeling niet geïnspireerd was, was die in de meeste gevallen gebaseerd op duidelijke veranderingen in toon of onderwerp. Het is interessant dat de historische proloog drie hoofdstukken heeft. Elk van die hoofdstukken komt volgens mij overeen met een van deze drie delen van het boek.

Als je erop let, is hoofdstuk 1 in zekere zin een historische proloog bij de eerste drie hoofdstukken, net zoals de eerste drie hoofdstukken een historische proloog bij de rest van het boek zijn. Hoofdstuk 1 geeft de meeste historische informatie waarop de andere twee hoofdstukken zijn gebaseerd. In zekere zin verhoudt hoofdstuk 1 zich dus tot de eerste drie hoofdstukken zoals de eerste drie hoofdstukken zich tot het hele boek verhouden.

Anders gezegd, je kunt zien dat het eerste gedeelte van het boek, hoofdstuk 1 tot en met 3, overeenkomt met hoofdstuk 1. Beide zijn namelijk historische prologen bij de gedeelten die ze inleiden. Ik hoop dat dit niet verwarrend is. Misschien is het minder verwarrend als ik deze opmerking heb afgerond.

Het tweede hoofdstuk, dat natuurlijk nog bij de historische proloog hoort, lijkt overeen te komen met het tweede deel van het boek, namelijk hoofdstuk 4 tot en met 13. Dat is Gods rechtsgeding tegen Israël. Hoofdstuk 2, het tweede hoofdstuk van de proloog, lijkt qua onderwerp en aard overeen te komen met het tweede gedeelte van het boek, hoofdstuk 4 tot en met 13.

Het is interessant dat hoofdstuk 2, vers 1 begint met:

> Klaag jullie moeder aan, klaag haar aan, want zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet.
>
> HOSEA 2:1

Hier spreekt Hosea zijn vrouw Gomer aan op haar gedrag, en hij zegt:

Klaag haar aan.

Let op hoofdstuk 4, waarmee het tweede gedeelte van het boek begint. Kijk naar hoofdstuk 4, vers 1:

> Hoor het woord van de HEERE, Israëlieten, want de HEERE heeft een rechtszaak met de inwoners van dit land, omdat er geen trouw, geen goedertierenheid en geen kennis van God in het land is.
>
> HOSEA 4:1

Terwijl Hosea in hoofdstuk 2 zijn vrouw aanklaagt, klaagt God in hoofdstuk 4 de mensen van het land aan. Dat lijkt eenvoudigweg te bevestigen wat ik voorstelde: hoofdstuk 2 is Gods rechtsgeding, of Hosea's rechtsgeding tegen zijn vrouw, net zoals hoofdstuk 4 tot en met 13 Gods rechtsgeding tegen Israël is.

Dan beschrijft het derde hoofdstuk, dat heel kort is, slechts vijf verzen lang, hoe Hosea de relatie met zijn vrouw herstelt. Het sluit zelfs af met een verwijzing naar het Messiaanse tijdperk. Dat geldt ook voor het laatste gedeelte van het boek Hosea, hoofdstuk 14. Dat gaat over Gods herstel van Israël en over het Messiaanse tijdperk. Zoals ik zei, kun je het boek onderverdelen in drie gemakkelijk te herkennen gedeelten. Het eerste is de historische proloog, die overeenkomt met hoofdstuk 1. Het tweede is Gods rechtsgeding tegen Zijn volk in hoofdstuk 4 tot en met 13. Dat komt qua onderwerp overeen met hoofdstuk 2. Het derde gedeelte gaat over het beloofde herstel, de barmhartigheid en de vergeving. Dat komt overeen met hoofdstuk 3.

De historische proloog in Hosea die we nu gaan bekijken, is in zekere zin een schets van het hele boek. Het is alsof het rechtsgeding vanaf hoofdstuk 4 weer wordt opgepakt en vervolgens wordt uitgebreid van Hosea's vrouw naar Israël.

5

Efraïm en Beth-Aven als namen voor Israël

Een aantal dingen zal je helpen om het boek te begrijpen. Hosea gebruikt bepaalde codenamen wanneer hij personen, plaatsen en volken aanspreekt. Die komen telkens terug, dus als je niet weet wat ze betekenen, kan dat verwarrend zijn. Een naam die je moet kennen, is Efraïm. Efraïm was natuurlijk een van de tien stammen van het noordelijke koninkrijk, maar het was de belangrijkste van de tien stammen van het noordelijke koninkrijk. Het was de grootste. Daarom wordt het noordelijke koninkrijk zelf soms eenvoudigweg Efraïm genoemd. Wij kennen het beter onder de naam Israël. De naam waarmee het gewoonlijk werd aangeduid, was Israël. Maar soms spreken de profeten, en vooral Hosea, over dat koninkrijk als Efraïm. Wanneer je de naam Efraïm tegenkomt, besef dan dat je eenvoudigweg een andere naam voor Israël tegenkomt. Soms noemt hij het volk Jakob, maar hij bedoelt het noordelijke koninkrijk. Telkens wanneer hij Efraïm zegt, bedoelt hij dat ter onderscheiding van het zuidelijke koninkrijk Juda, dat hij soms ook aanspreekt. Een van de namen die je moet kennen en die hij vrij vaak gebruikt, is Efraïm. Wanneer hij dat doet, bedoelt hij het noordelijke koninkrijk.

Een andere naam die een paar keer voorkomt, is Beth-Aven. In hoofdstuk 4, vers 15, staat:

> Als u, Israël, hoererij wilt bedrijven, laat Juda toch niet medeschuldig worden! Kom toch niet naar Gilgal, ga niet naar Beth-Aven, en zweer niet: Zo waar de HEERE leeft!
>
> HOSEA 4:15

Beth-Aven is een kleinerende bijnaam voor Bethel. Bethel is de plaats waar het gouden kalf stond en waar het centrum van de aanbidding van het gouden kalf was. Bethel betekent natuurlijk huis van God. Beth-Aven betekent huis van goddeloosheid. In plaats van deze plaats waar het gouden kalf stond het huis van God te noemen, zoals de naam Bethel suggereert, noemt de profeet die liever Beth-Aven, het huis van goddeloosheid. Sommige vertalers vertalen het als het huis van nietigheid, in plaats van het huis van God.

Bethel was de plaats geweest waar Jakob God voor het eerst had ontmoet en met God een verbond was aangegaan. Daar was het verbond voor het eerst mondeling aan Jakob bekendgemaakt, aan de man Jakob. Nu hadden zijn nakomelingen die plaats verdorven. Het was niet langer het huis van God. Het was nu het huis van nietigheid of het huis van goddeloosheid. Daarom noemt Hosea het zo in hoofdstuk 4, vers 15. En ook weer in hoofdstuk 5, vers 8:

> Blaas de bazuin in Gibea, de trompet in Rama, sla alarm in Beth-Aven: Achter u, Benjamin!
>
> HOSEA 5:8

Opnieuw wordt Bethel bedoeld. Dat is nog een naam die Hosea gebruikt.

6

Koning Jareb als naam voor Assyrië

Dan is er nog een die je een paar keer zult tegenkomen, in elk geval in de King James, denk ik, en in de New King James. Al heb ik gemerkt dat de NIV die weglaat, eenvoudigweg omdat ze die naam in plaats daarvan vertalen. In hoofdstuk 5, vers 13, staat:

> Toen Efraïm zijn ziekte zag en Juda zijn gezwel, ging Efraïm naar Assyrië en stuurde hij boden naar koning Jareb. Maar die zal u niet kunnen genezen, en van u het gezwel niet wegnemen.
>
> HOSEA 5:13

Koning Jareb is niet de eigennaam van een of andere koning in Assyrië, maar wordt tweemaal in Hosea gebruikt. Het wordt daar gebruikt en ook in hoofdstuk 10, vers 6. In hoofdstuk 10, vers 6, zegt hij:

> Ja, dat kalf zal naar Assyrië gevoerd worden, een geschenk voor koning Jareb. Zo zal Efraïm schande op zich laden en Israël zal beschaamd worden vanwege zijn voornemen.
>
> HOSEA 10:6

Jareb betekent eigenlijk strijden of twist, en het wordt gebruikt als een symbolische naam voor Assyrië. Waarom deze naam aan de koning van Assyrië wordt gegeven, is niet helemaal duidelijk. Het zou kunnen zijn omdat God er aanstoot aan nam dat Israël voor hulp naar de koning van Assyrië ging, en dat zag als een onderdeel van Israëls strijd tegen God of twist met God. Deze man, naar wie ze toe gingen in plaats van naar God, was een symbool van hun strijd tegen God of hun twist met Hem. Dat is mogelijk een reden waarom hij koning Strijd wordt genoemd.

Aan de andere kant kan het iets te maken hebben met het karakter van de koning van Assyrië zelf. Hij was een oorlogszuchtige koning die graag ruzie zocht en veel met andere volken streed. Het is niet helemaal duidelijk. Het kan ironisch bedoeld zijn, omdat de Israëlieten zich voor hulp tot de koning van Assyrië wendden, maar hij alleen maar met hen zal twisten of tegen hen zal strijden. Hij zal hun niet tot hulp zijn. Uiteindelijk zal hij strijd en twist en oorlog over hen brengen.

Wat de reden ook is, we komen die naam tegen. Ik dacht dat ik je er even op moest wijzen, omdat koning Jareb niet de eigennaam is van een van de koningen van Assyrië of van iemand anders in de Bijbel. Het is eenvoudigweg een symbolische naam die Hosea gebruikt. Dat zijn enkele dingen die je in zijn taalgebruik zult tegenkomen. Afgezien van die opmerkingen hoeven we verder geen inleidende opmerkingen te maken. We weten niet veel over de persoonlijke geschiedenis van deze man, behalve over zijn huwelijk en zijn kinderen. Dus we gaan meteen naar de historische proloog in de eerste drie hoofdstukken.

7

De koningen tijdens Hosea's optreden

> Het woord van de HEERE dat gekomen is tot Hosea, de zoon van Beëri, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz, Hizkia, de koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, de zoon van Joas, de koning van Israël.
>
> HOSEA 1:1

De reden dat hij de koningen van Juda en van Israël noemt, is dat hij voor die beide volken een boodschap heeft. Hij wil zijn profetieën vanuit het gezichtspunt van beide kanten in het juiste chronologische perspectief plaatsen. De koningen van Juda die hij noemt, zijn precies dezelfde koningen die aan het begin van Jesaja worden genoemd als de koningen tijdens wier regering Jesaja profeteerde. We kunnen dus zien dat Hosea zijn dienstwerk in precies dezelfde tijd verrichtte als Jesaja, gedurende de regeringen van dezelfde vier koningen. Maar er was natuurlijk een verschil in plaats. Jesaja was in Jeruzalem. Hosea was in het noordelijke koninkrijk. Maar dat zijn de koningen in Juda tijdens zijn regering.

Dan de dagen van Jerobeam, die in dit geval heel duidelijk Jerobeam de tweede is. Niet Jerobeam, de zoon van Nebat, die de eerste Jerobeam was, maar Jerobeam, de zoon van Joas, die de tweede Jerobeam was. Dezelfde koning die in Israël regeerde toen Amos en Jona daar profeteerden. Het is interessant dat hij alleen Jerobeam noemt. Want aangezien zijn profetieën doorliepen tot in de regering van Hizkia in het zuidelijke koninkrijk, gingen ze in feite verder dan de regering van Jerobeam in het noordelijke koninkrijk. Maar hij noemt alleen Jerobeam. Blijkbaar hadden de meeste van zijn profetieën betrekking op de regering van Jerobeam, of werden ze in die tijd uitgesproken.

8

Lezing van Hosea 1: huwelijk en kinderen

> Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af. Hij ging en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; zij werd zwanger en baarde hem een zoon. Toen zei de HEERE tegen hem: Geef hem de naam Jizreël, want nog even en Ik zal de bloedschulden van Jizreël vergelden aan het huis van Jehu, en Ik zal het koningschap van het huis van Israël wegdoen. Op die dag zal het gebeuren dat Ik de boog van Israël zal breken in het dal van Jizreël.
>
> HOSEA 1:2-5

> Zij werd opnieuw zwanger en baarde een dochter. God zei tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal geen barmhartigheid meer bewijzen aan het huis van Israël, maar hen geheel wegvoeren. Maar aan het huis van Juda zal Ik barmhartigheid bewijzen. Ik zal hen redden door de HEERE, hun God, niet door boog, zwaard of strijd, niet door paarden of ruiters. Toen zij Lo-Ruchama niet meer de borst gaf, werd zij zwanger en baarde een zoon. God zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want jullie zijn Mijn volk niet en Ik zal jullie God niet zijn. Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten of geteld kan worden. Op de plaats waar tegen hen gezegd werd: Jullie zijn Mijn volk niet, zal tegen hen gezegd worden: Jullie zijn kinderen van de levende God. Dan zullen de Judeeërs en de Israëlieten samen bijeengebracht worden. Zij zullen één hoofd over zich aanstellen en uit het land optrekken, want groot zal de dag van Jizreël zijn. Zeg tegen jullie broeders: Mijn volk, en tegen jullie zusters: Aan jullie wordt barmhartigheid bewezen.
>
> HOSEA 1:6-12

Daar zit ook het vers bij dat in de Engelse Bijbel hoofdstuk 2 opent en in de HSV hoofdstuk 1 afsluit, omdat de alinea hier eigenlijk pas eindigt. Wat is hier gebeurd? God zegt allereerst tegen hem dat hij een vrouw moet nemen die overspelig zou zijn. Naar alle waarschijnlijkheid ligt haar hoererij, die hier in vers 2 van hoofdstuk 1 wordt genoemd, in de toekomst. Het is geen verwijzing naar haar huidige toestand. De reden dat ik dat zeg, is dat de kinderen van hoererij die worden genoemd, beslist nog toekomstig zijn. Hosea krijgt te horen dat hij een vrouw moet nemen, en hij krijgt al te horen wat het resultaat zal zijn. Het zal blijken dat zij een vrouw is die overspel pleegt. Het zal blijken dat zij kinderen zal krijgen uit haar overspel. Er staat:

Want het land is ontrouw geweest door zich van de Heer af te keren.

Dus meteen al geeft de HEERE hem de betekenis van de symboliek.

9

Delen in Gods verdriet over ontrouw

God verlangt van deze man dat hij daadwerkelijk trouwt met een vrouw die hem ellende zal bezorgen. Dat laat zien hoeveel het je kan kosten om geroepen te worden als profeet en de boodschap die God je opdraagt in je eigen leven te moeten uitbeelden. Maar het lijkt misschien vreemd dat God een man zou roepen tot zo'n ellendig huwelijksleven, omdat God dat Zelf heeft moeten ervaren. In zekere zin krijgen we een diepere gemeenschap met God wanneer we met Hem delen in Zijn lijden.

Ik herinner me dat mijn eerste huwelijk zo was. Mijn eerste vrouw was overspelig, en ik besloot dat ik niet van haar zou scheiden. Uiteindelijk ging ze weg. Je kent het verhaal vast wel. Ik heb er in elk geval al eerder op gezinspeeld. Toch had ik, voordat ze wegging, geen idee dat ons huwelijk ooit zou stuklopen. Voor zover ik wist, zouden we ons leven lang getrouwd blijven. En toch was het een ellendig soort huwelijk. Er was duidelijk geen trouw van haar kant. Ik kon haar nooit vertrouwen als ze met andere mensen buiten mijn zicht was. Ik weet hoe moeilijk het kan zijn om, net als Hosea, getrouwd te zijn met een vrouw die hoererij bedrijft. Ik herinner me dat ik destijds dacht: 'Heere, waarom zou U dit van mij verlangen? Wat is de reden dat U mij in zo'n huwelijk plaatst?'

Nu zou iemand natuurlijk kunnen aanvoeren dat ik niet met haar had moeten trouwen en dat het niet God was Die dit had gedaan. Dat zou kunnen kloppen. Ik weet het niet zeker. Ik had van tevoren beslist gebeden en dacht dat de Heere mij hierin leidde, maar dat is een andere kwestie. Ik heb eigenlijk geen behoefte om daarover te speculeren. Het is vruchteloos om te proberen vast te stellen of ik er goed of verkeerd aan heb gedaan om te trouwen. Ik dacht destijds dat ik de wil van de Heere deed. Maar hoe dan ook, ik wist dat het, nadat ik met haar getrouwd was, de wil van de Heere was dat ik trouw zou blijven.

Ik dacht: ‘God, waarom zou U iemand die in de bediening staat, zoals ik, in zo’n moeilijke thuissituatie brengen? Vooral omdat oudsten en leiders in de gemeente toch een voorbeeldig gezin horen te hebben?’ Ik vroeg de Heere daarnaar, en ik had het gevoel dat Hij me toen aan Hosea herinnerde. Hij vertelde me dat de enige manier waarop we werkelijk dicht bij Hem kunnen komen, soms is dat we lijden op een aantal van de manieren waarop Hij heeft geleden.

God heeft smaad geleden doordat Hij een overspelige vrouw had, Israël, en ook sinds de tijd van Israël. Zelfs de gemeente, de bruid van Christus, is niet in haar geheel zo zuiver geweest. In zekere zin kunnen degenen die op deze manier lijden dus samen met Hem delen in het lijden van Christus. Ze kunnen hetzelfde ervaren als wat Hij doormaakt. Paulus zei dat hij ernaar verlangde:

> opdat ik Hem mag kennen, en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap met Zijn lijden, doordat ik aan Zijn dood gelijkvormig word,
>
> FILIPPENZEN 3:10

Dat staat in Filippenzen 3:10. Hosea werd geroepen tot gemeenschap met God door te delen in Gods lijden. Dat zou hem in een innigere verhouding tot God brengen. Het zou zijn eigen hart breken zoals Gods hart gebroken was, en het zou hem tot een zachtmoediger mens maken, die meer op God leek.

Dus God zei meteen tegen hem:

Je gaat met deze vrouw trouwen, maar ze zal een hoer worden. Ze zal ook buitenechtelijke kinderen krijgen, kinderen die uit haar hoererij voortkomen.

10

De afkomst en namen van Gomers kinderen

Maar het eerste kind was kennelijk van hemzelf, zo lijkt het. Er staat:

Hij trouwde met Gomer en ze werd zwanger en kreeg een zoon van hem.

Het feit dat ze hem een zoon baarde, suggereert dat hij de vader van het eerste kind was. Let op de andere kinderen: er staat niet wie de vader was. In vers 6:

> Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren.
>
> HOSEA 1:6

Maar er staat niet van wie ze zwanger werd of voor wie ze de dochter baarde. Ook in vers 8:

> Toen zij Lo-Ruchama niet meer de borst gaf, werd zij weer zwanger, en zij baarde een zoon.
>
> HOSEA 1:8

Bij de twee volgende kinderen wordt de vader niet genoemd, maar de kinderen krijgen wel een naam, en hun namen lijken erop te wijzen dat ze buitenechtelijk zijn. Lo-Ruchama, de naam van de dochter in vers 6, betekent letterlijk ‘geen barmhartigheid’. En vooral Lo-Ammi, de zoon die in vers 8 of vers 9 wordt geboren. De naam Lo-Ammi betekent ‘niet mijn volk’ of ‘geen familie van mij’. Stel je nu eens voor dat een man een kind zo noemt: ‘Geen familie van mij.’ Het is alsof Hosea wordt opgedragen te erkennen dat deze zoon niet zijn zoon is. Deze zoon is niet zijn kind, en Lo-Ruchama evenmin. Een man kan het toch zeker niet nalaten barmhartigheid te hebben met zijn eigen dochter, maar dit meisje zou geen barmhartigheid ontvangen omdat zij zijn dochter niet was.

Dit houdt nu niet in dat Hosea geen goede vader voor deze kinderen bleef, of niet voor hen zorgde, of iets dergelijks. We hebben het over de symboliek van hun geboorte en van de namen die ze kregen. Voor zover we weten, bleef Hosea hun vader en heeft hij hen waarschijnlijk grootgebracht. Terwijl ze opgroeiden, waren hun namen bekend onder de mensen in hun stad. Hun namen waren een boodschap.

11

Jizreël en het oordeel over Jehu's huis

We zullen het niet eerst over de twee volgende kinderen hebben. Laten we het eerst over Jizreël hebben. De eerste naam is Jizreël. Dit is waarschijnlijk Hosea's eigen wettige kind, omdat zij hem dat kind baarde. En Hij zegt:

> Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af. Hij ging en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; zij werd zwanger en baarde hem een zoon. Toen zei de HEERE tegen hem: Geef hem de naam Jizreël, want nog even en Ik zal de bloedschulden van Jizreël vergelden aan het huis van Jehu, en Ik zal het koningschap van het huis van Israël wegdoen. Op die dag zal het gebeuren dat Ik de boog van Israël zal breken in het dal van Jizreël.
>
> HOSEA 1:2-5

Jehu was degene die God had aangesteld. Bedenk dat hij gezalfd werd door een van de profeten die door Elisa was gestuurd. Jehu was een legeraanvoerder in het noordelijke koninkrijk. Hij werd door een profeet gezalfd en kreeg te horen dat het zijn opdracht was het huis van Achab uit te roeien. Achab was al dood, maar Izebel leefde nog en woonde in Jizreël. Kennelijk woonde haar gezin, het nageslacht van Achab, nog steeds in Jizreël. Jehu kreeg de legers aan zijn kant en ging naar Jizreël. Hij liet Izebel uit het bovenraam gooien en zij kwam om het leven. En hij doodde daar al het nageslacht van Achab.

Dat was het juiste om te doen. Daar had God hem toe geroepen. Maar we herinneren ons dat Jehu hierin iets te ijverig werd. Hij begon ook andere mensen te doden, die alleen maar vrienden van Achab waren. Met andere woorden, hij handelde niet langer uitsluitend als uitvoerder van Gods oordeel. Hij begon te handelen uit politieke

berekening, om te doen wat andere koningen zouden doen om hun heerschappij te vestigen. Hij werd bloeddorstig en vergoot onschuldig bloed. Bedenk dat er bepaalde mensen uit Jeruzalem kwamen om de koning in het noorden te bezoeken. Ze wisten niet dat hij gedood was, en Jehu doodde hen ook. Zo richtte Jehu in Jizreël een buitensporig bloedbad aan. Hij voltrok inderdaad het oordeel van God over het huis van Achab, zoals hij moest doen. Maar het bloed in Jizreël was niet allemaal terecht vergoten. In sommige gevallen was het onschuldig bloed. Daarom sprak God ook een vloek uit over het huis van Jehu.

Er rustte een zegen op, omdat hij het oordeel over het huis van Achab met ijver had uitgevoerd. Jehu kreeg te horen dat zijn kinderen tot in de vierde generatie op de troon zouden zitten. Jerobeam de Tweede was de vierde generatie, en hij regeerde in de tijd dat Hosea profeteerde. Hosea zegt dus dat het nu tijd is dat het oordeel ook over het huis van Jehu komt. Dat zou dan Jerobeam betekenen, de huidige heerser. Natuurlijk was Jehu al dood in de tijd dat Hosea leefde, maar zijn nakomeling Jerobeam regeerde. En dit was het moment waarop het oordeel over dat huis zou komen, dat met bloed bevlekte huis.

Hij zei:

Maak een einde aan het koninkrijk van het huis van Israël.

Dus de val van Jerobeam en van het huis van Jehu was eenvoudig een voorloper van de grotere val van het hele koninkrijk, die enkele generaties later zou plaatsvinden. Er wordt een oordeel op korte termijn aangekondigd. Door zijn zoon Jizreël te noemen, wordt die bloedige en onrechtvaardige daad in herinnering gebracht die de voorvader van Jerobeam daar had begaan. En dat wordt het uitgangspunt voor deze boodschap dat Jerobeam ten val zal komen. Niet alleen dat, maar uiteindelijk zal het hele koninkrijk Israël ten val komen, omdat Jerobeam geen op zichzelf staand geval is, en Jehu evenmin. Elke koning in Israël is net zo goddeloos geweest.

“Is de val van het huis van David een voorloper van de val van Israël?”

Ja, hij heeft het hier in vers 4 over het wreken van het bloedvergieten van Jizreël op het huis van Jehu. Dat betekent dat het huis van Jehu gestraft zal worden. Met het huis van Jehu wordt Jerobeam de Tweede bedoeld, want Jehu was al lang dood. Jerobeam

leefde vier generaties later. Maar Jerobeam was op dat moment de koning. Wat er dus wordt voorspeld, is dat het huis van Jehu, namelijk Jerobeam, de dynastie die Jehu had gevestigd, vernietigd zal worden. Dat is eigenlijk alleen de vernietiging van één dynastie. Het noordelijke koninkrijk had hiervoor en hierna verschillende dynastieën. Maar er wordt gezegd dat, zoals dit met deze dynastie zal gebeuren, het uiteindelijk ook met het hele koninkrijk zal gebeuren. Er staat:

Ik zal een einde maken aan het koninkrijk van het huis van Israël.

Dat het huis van Jehu geoordeeld wordt, betekent niet dat Jehu zelf nog leeft, evenmin als wanneer de profeten spreken over het brengen van een oordeel over het huis van David. David was al lang dood toen die profeten spraken. Maar het sloeg op degene die op dat moment koning was, de toenmalige nakomeling van David in Jeruzalem. Zo verwijst ook het huis van Jehu naar de vertegenwoordiger van zijn dynastie die op dat moment op de troon zat.

De naam Jizreël betekent letterlijk ‘God zaait’ of ‘Jehovah zaait’. Dat is niet bijzonder belangrijk om dit deel van de profetie te begrijpen. Maar de naam Jizreël komt later in het boek opnieuw voor, in een verband waarin het een woordspeling is op de woorden ‘God zaait’. We zullen wachten en dat op dat moment bespreken. Het eerste kind is dus blijkbaar een wettig kind en krijgt de naam Jizreël om duidelijk te maken dat er een oordeel over het noordelijke koninkrijk zou komen.

12

Lo-Ruchama en Gods ontferming over Juda

Het tweede kind is een dochter. Er worden sterke aanwijzingen gegeven dat zij niet Hosea's eigen kind is. Want bedenk dat God in vers 2 had gezegd dat deze vrouw kinderen van hoererij zou baren. Er werden twee kinderen geboren die blijkbaar voortkwamen uit hoererij, uit haar ontucht. Een van hen was Lo-Ruchama, een dochter. Het betekent ‘geen barmhartigheid’. Hij zegt:

> Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren. Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en Ik zal hen verlossen door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter niet verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.
>
> HOSEA 1:6-7

Hij zegt in wezen dat Juda nog niet zo rijp is voor het oordeel als het noordelijke koninkrijk. Het noordelijke koninkrijk staat op het punt vernietigd te worden, en wel door de Assyriërs natuurlijk. Maar het zuidelijke koninkrijk was er nog niet aan toe. Daarom zouden de Assyriërs Juda niet vernietigen. Hij verwijst naar iets waarover we meer weten uit de historische boeken, wanneer Hij in vers 7 zegt:

Toch zal Ik medelijden hebben met Juda en hen redden door de Heer, hun God, en Ik zal hen niet redden met pijl en boog, met het zwaard of door oorlog, en ook niet met paarden of ruiters.

Waar heeft Hij het daar over? Kan iemand een historische gebeurtenis bedenken waarnaar dat zou kunnen verwijzen? Toen de Assyriërs het noordelijke koninkrijk vernietigden, wat in vers 6 wordt voorspeld, trokken de Assyriërs vervolgens naar Juda. Ze verwoestten een heleboel steden van Juda en trokken daarna op tegen Jeruzalem en sloegen er hun kamp tegen op. Maar Jeruzalem was nog niet helemaal

rijp voor het oordeel, zoals de profeet hier zegt. God spaarde Juda omdat koning Hizkia bad. En ze werden gespaard, maar niet door strijd, niet door de boog, niet door paarden of ruiters, of door het zwaard. Ze werden gered doordat een engel van de Heere eropuit ging en de Assyriërs buiten de stad neersloeg. 2 Koningen 19:35 vermeldt dit. Daar verwijst Hosea naar. Hij geeft geen bijzonderheden, maar hij zegt dat God hen zonder oorlogvoering zal redden. De tekst lijkt te suggereren dat Hij hen zal redden van dezelfde vijand die Israël, het noordelijke koninkrijk, zal vernietigen. Op dit punt vermeldt hij alleen terloops dat Juda nog niet helemaal rijp is. Later heeft hij dingen tegen Juda te zeggen. Hij spreekt wel degelijk tegen Juda, maar op dit punt zegt hij eenvoudig dat wanneer Israël valt, Juda niet meteen zal vallen, maar dat God hen op dat moment zal sparen. Juda viel niet in de Assyrische periode, zoals Israël. Juda viel later, in de Babylonische periode.

13

Lo-Ammi: Israël niet langer Gods volk

Het derde kind is opnieuw een zoon, en blijkbaar ook een onwettig kind. Hij krijgt de naam Lo-Ammi, wat ‘geen familie van mij’ betekent, of letterlijk ‘niet mijn volk’. En Hij zegt:

Want jullie zijn Mijn volk niet en Ik zal jullie God niet zijn.

Ik maak hier soms een punt van, misschien vaker dan je hoeft te horen, vanwege mijn achtergrond en de dingen die ik christenen heb zien doen en horen zeggen. Ik wil daar altijd op reageren. Als je niet dezelfde dingen hebt gezien of gehoord als ik, heb je misschien het gevoel dat ik overdreven reageer. Maar ik ben heel vaak de houding tegenover Israël tegengekomen die bij de bedelingenleer hoort: dat Israël, de mensen van Israël vandaag, Gods uitverkoren volk zijn. Het doet er niet toe dat de meesten van hen niet in God geloven, en dat van degenen die dat wel doen, de meesten niet in Jezus geloven. Het doet er niet toe dat ze net zozeer in opstand zijn tegen Jezus Christus en Zijn Koninkrijk en Zijn gemeente als ze ooit waren in de dagen van de apostel Paulus. Dat doet er allemaal niet toe; ze zijn hoe dan ook Gods volk. Omdat God hen ooit als Zijn volk had, moeten ze voor altijd en onvoorwaardelijk Zijn volk zijn.

Dat is de opvatting van veel christenen vandaag. Uit die opvatting komen bepaalde vormen van buitenlands beleid voort die in sommige gevallen niet noodzakelijk zo rechtvaardig zijn, en in veel gevallen beslist niet christelijk: Israël steunen in bepaalde oorlogen waarin het betrokken is, om geen andere reden dan dat wij denken dat zij Gods uitverkoren volk zijn.

Zijn zij vandaag Gods uitverkoren volk? Hosea richt zich hier natuurlijk niet noodzakelijk tot Israël vandaag, maar hij richt zich tot Israël in zijn eigen tijd. Ze waren Gods uitverkoren volk geweest; daar bestaat geen twijfel over. Ze waren afstammelingen van Abraham, Izak en Jakob. Maar wat zegt Hij over hen? God zegt:

Jullie zijn Mijn volk niet.

De naam Lo-Ammi, de naam van deze jongen, vertegenwoordigt die boodschap. God heeft hen verstoten vanwege hun ongeloof en hun afvalligheid.

Jullie zijn Mijn volk niet; Ik zal jullie God niet zijn.

Dat is de boodschap die met de geboorte van dit kind gepaard gaat.

Zoals dit kind buitenechtelijk was, en het vorige ook, zo zijn de Joden die geen aanbidders van Jehovah zijn, en vandaag niet gehoorzaam zijn aan Jezus Christus, niet Gods volk. Ze zijn als het ware buitenechtelijke kinderen. Dat klinkt natuurlijk als een heel antisemitische opmerking, maar het geldt eigenlijk alleen voor de Joden die ongelovig zijn. Hetzelfde zou in zekere zin gezegd kunnen worden van heidenen die ongelovig zijn. We doen geen uitspraak over ras. We zeggen eenvoudig dat mensen een valse aanspraak maken als ze niet in Jezus Christus geloven en toch beweren Gods volk te zijn.

Sinds Jezus gekomen is, zou het onmogelijk zijn om gehoorzaam te zijn aan God en ongehoorzaam aan Jezus, want Jezus zei:

> Wie u ontvangt, ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem Die Mij gezonden heeft.
>
> MATTHEÜS 10:40

Het is altijd zo geweest dat als de Joden God verwerpen, God hen verwerpt. Sinds de komst van Jezus is Jezus verwerpen hetzelfde als God verwerpen. En dus zijn de Joden die niet in Jezus geloven eenvoudigweg niet Gods volk. Als ze beweren Gods volk te zijn of zichzelf als Gods kinderen beschouwen, dan maken ze in werkelijkheid een onrechtmatige aanspraak. Net zoals dit kind de zoon van Hosea leek te zijn. Hij was geboren uit Hosea's vrouw, in Hosea's huis, en werd waarschijnlijk in zijn huis grootgebracht, maar was niet werkelijk zijn kind. Hij had niet Hosea's bloed in zijn aderen, had niet Hosea's aard. Hij was van een totaal ander slag.

14

Abrahams kinderen en het geloof in Jezus

En zo zei Jezus tegen de Joden van Zijn eigen tijd, die ook afvallig waren — zij zeiden:

> U doet de werken van uw vader. Zij zeiden dan tegen Hem: Wij zijn niet geboren uit hoererij; wij hebben één Vader, namelijk God.
>
> JOHANNES 8:41

Weet je dat nog? Dat staat in Johannes hoofdstuk 8. Ik zal het versnummer daar even opzoeken, want God sprak over bepaalde Israëlieten die uit hoererij geboren waren, zoals de kinderen van Hosea. De Joden namen er aanstoot aan, omdat ze dachten dat Jezus suggereerde dat ze uit hoererij geboren waren.

Johannes 8, vers 39 en verder:

> Zij antwoordden en zeiden tegen Hem: Abraham is onze vader. Jezus zei tegen hen: Als u Abrahams kinderen was, zou u de werken van Abraham doen. Maar nu probeert u Mij te doden, een Mens Die de waarheid tot u gesproken heeft, die Ik van God gehoord heb. Dat deed Abraham niet. U doet de werken van uw vader. Zij zeiden dan tegen Hem: Wij zijn niet geboren uit hoererij; wij hebben één Vader, namelijk God.
>
> JOHANNES 8:39-41

Daarmee suggereert Hij dat hun vader iemand anders is dan Abraham.

Jezus suggereerde dat ze geen kinderen van Abraham waren, en ze begrepen niet helemaal wat Hij bedoelde. Hij bedoelde dat ze niet tot het geestelijke nageslacht van Abraham behoorden, want degenen die tot dat nageslacht behoren, doen dezelfde werken als Abraham. Het geestelijke nageslacht van Abraham is de gemeente, zoals Paulus ons vertelt in Galaten hoofdstuk 3. En wat Jezus tegen de Joden van Zijn tijd zegt, is:

Jullie horen niet bij die nakomelingen, omdat jullie niet doen wat Abraham doet. Jullie hebben zijn geloof niet. Daarom kunnen jullie er niet terecht aanspraak op maken kinderen van Abraham te zijn.

Dat begrepen ze niet, en ze dachten dat Hij de wettigheid van hun Joodse geboorte in twijfel trok door te zeggen dat ze geen kinderen van Abraham waren. Ze wisten dat ze hun afstamming tot hem konden terugvoeren. Dus zeiden ze:

Wij zijn niet uit ontucht geboren.

Wat, beschuldigt U ons ervan kinderen van hoererij te zijn? Dat was precies wat Hij zei. En ze beweerden:

God is onze Vader.

Toen moest Jezus dat rechtzetten. In vers 42 zei Hij:

> Jezus dan zei tegen hen: Als God uw Vader was, zou u Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan en gekomen. Want Ik ben ook niet uit Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.
>
> JOHANNES 8:42

Maar verderop, in vers 44, zegt Hij:

> U bent uit uw vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen; die was een mensenmoordenaar van het begin af, en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij vanuit wat van hemzelf is, want hij is een leugenaar en de vader van de leugen.
>
> JOHANNES 8:44

Jullie lijken uiterlijk Gods kinderen te zijn, omdat jullie tot Israël behoren, maar jullie hebben in werkelijkheid een andere natuur dan Gods kinderen hebben. Jullie zijn geboren uit een periode van Israëls hoererij en het heulen met demonen, met afgoden, met de duivel zelf. En dus zijn jullie als kinderen van hoererij, zegt Hij tegen hen. Zo begrepen ze het ook, en ze zeiden: ‘Dat zijn we niet.’ Maar dat waren ze wel, in dezelfde zin waarin Hosea zei dat de Joden in zijn dagen dat waren. Als zodanig waren ze geen familie van God. Ze zijn niet Gods volk. Ze zijn niet de kinderen van God.

Als je naar Romeinen hoofdstuk 9, vers 8 kijkt: Romeinen 9 is het begin van een bespreking van meerdere hoofdstukken over de huidige positie van Israël. In hoofdstuk 9, vers 8 van Romeinen staat:

> Dat is: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen van God, maar de kinderen van de belofte worden als nageslacht gerekend.
>
> ROMEINEN 9:8

Daarmee worden Abrahams kinderen naar het vlees bedoeld.

Hij zegt dus, in tegenstelling tot wat algemeen wordt geloofd, dat de kinderen naar het vlees die van Abraham afstammen, namelijk het Joodse volk, niet de kinderen van God zijn. In elk geval niet enkel op grond van het feit dat ze kinderen naar het vlees zijn. Als ze in Christus geloven, zijn ze dat wel, maar dat staat helemaal los van hun verwantschap met Abraham. Want degenen onder ons die niet aan Abraham verwant zijn, zijn ook kinderen van God. Wat hij dus zegt, is dat nationale afstamming van Israël, of nationaal burgerschap, of afstamming van het nationale of natuurlijke Israël, op geen enkele manier garandeert dat mensen werkelijk Gods volk zijn.

15

Abrahams beloofde nageslacht en de gemeente

Deze namen, Geen Barmhartigheid en Niet Mijn Volk, komen terug in de rest van dit hoofdstuk en in hoofdstuk 2, in een profetie over wat God zal doen wanneer Hij mensen die voorheen niet Zijn volk waren als Zijn volk zal aannemen. De bewoordingen van hoofdstuk 1, vers 10 en 11, klinken als een herstel van het natuurlijke Israël. Maar ik geloof dat we verschillende Schriftgedeelten naast elkaar kunnen leggen om dit te zien als een beeld van de gemeente.

In hoofdstuk 1, vers 10 staat:

> Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: Kinderen van de levende God. Dan zullen de Judeeërs bijeengebracht worden samen met de Israëlieten. Zij zullen voor zich één Hoofd aanstellen en uit het land oprukken; want groot zal de dag van Jizreël zijn.
>
> HOSEA 1:10-11

‘U bent niet Mijn volk’: dat is wat Lo-Ammi betekent.

Er staat:

> Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden.
>
> HOSEA 1:10

Gaat dit over het natuurlijke Israël of het geestelijke Israël? Het grijpt natuurlijk terug op de belofte die aan Abraham werd gedaan. Tegen Abraham werd gezegd:

> zal Ik u zeker rijk zegenen en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren aan de hemel en als het zand dat aan de oever van de zee is. Uw nageslacht zal de poort van zijn vijanden in bezit hebben.
>
> GENESIS 22:17

En toch vertelt het Nieuwe Testament ons dat het ware zaad van Abraham op wie dit van toepassing is, deze grote ontelbare menigte, niet het natuurlijke zaad is, maar het geestelijke zaad.

In Galaten 3, vers 16 zegt Paulus:

> Welnu, zo zijn de beloften aan Abraham en aan zijn nageslacht gedaan. Hij zegt niet: En aan de nageslachten, alsof er sprake zou zijn van velen; maar van één: En aan uw Nageslacht; dat is Christus.
>
> GALATEN 3:16

Later in hetzelfde hoofdstuk wijst hij er dan op:

> En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nageslacht en overeenkomstig de belofte erfgenamen.
>
> GALATEN 3:29

Dat is Galaten 3:29. De beloften over de ontelbare menigten die van Abraham afstammen, zijn dus van toepassing op Christus en degenen die in Christus zijn, die volgens de belofte de erfgenamen zijn. De beloften hebben betrekking op hen.

Dat lijkt in deze passage in elk geval zo te zijn. Hij zegt de kinderen van Israël, waarmee Hij het geestelijke Israël bedoelt, niet het natuurlijke Israël. En vergeet niet dat het natuurlijke Israël de gemeenschap vormde waaruit het geestelijke Israël is ontstaan. Het overblijfsel van het natuurlijke Israël ging als eerste het geestelijke Israël binnen. Zij waren de eerste leden van de gemeente, vele tienduizenden van hen. De eerstelingen van de gemeente waren allemaal Joden, deel van het gelovige overblijfsel van Israël. Maar vervolgens zijn wij heidenen daar natuurlijk eenvoudigweg in geënt. We zijn daar gewoon deel van geworden.

Het ware Israël van God was de gemeente op de Pinksterdag, de drieduizend Joden die geloofden, in tegenstelling tot alle andere Joden die niet geloofden. Daarna werden er nog vele duizenden toegevoegd, en uiteindelijk begonnen er mondjesmaat enkele heidenen bij te komen. Maar waar zij deel van gingen uitmaken, was dit Israël, dit geestelijke Israël. Ze werden als het ware proselieten van het ware Israël. En nu is het zo dat het kleine stroompje heidenen is veranderd in een grote vloed van heidenen, zodat de heidenen inmiddels talrijker zijn dan de Joden. Maar het is nog steeds dezelfde groep. Het is nog steeds dezelfde eenheid. Het is nog steeds het geestelijke Israël. Het is nog steeds dezelfde olijfboom, ook al zijn sommige natuurlijke takken afgebroken en zijn er enkele niet-natuurlijke takken, heidenen, in geënt. Het is nog steeds dezelfde boom. Dit is het Israël van God.

16

Van niet Mijn volk tot kinderen van God

De vervulling van vers 10 ligt dus in de gemeente, het Israël van God. Hoewel God het natuurlijke Israël zal vernietigen en hen niet langer als de Zijnen zal erkennen, zegt Hij dat het ware Israël nog steeds een ontelbare menigte zal zijn. Aan het einde van vers 10 zegt Hij:

> Toen zij Lo-Ruchama niet meer de borst gaf, werd zij weer zwanger, en zij baarde een zoon. En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en Ík zal er voor u niet zijn. Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: Kinderen van de levende God. Dan zullen de Judeeërs bijeengebracht worden samen met de Israëlieten. Zij zullen voor zich één Hoofd aanstellen en uit het land oprukken; want groot zal de dag van Jizreël zijn.
>
> HOSEA 1:8-11

Het klinkt alsof Hij alleen maar zegt dat die Joden in de tijd van Hosea, van wie werd gezegd dat ze niet Zijn volk waren, ooit vervangen zullen worden door Joden tegen wie God zal zeggen:

Jullie zijn Mijn volk, jullie zijn Mijn zonen.

Maar dat staat er niet. Wat er werkelijk staat, is dat de Joden, die op dat moment niet langer Zijn volk waren, vervangen zullen worden door heidenen die zonen van de levende God zullen worden.

Dat wil zeggen: mensen die ooit niet Gods volk waren, de heidenen, zullen kinderen van God worden.

17

Paulus past Hosea toe op de heidenen

Hoe durf ik dat te zeggen? Omdat Paulus dat zegt. Hij haalt dit vers aan in Romeinen 9:22 tot en met 26:

> En is het niet zo dat God, omdat Hij Zijn toorn wilde bewijzen en Zijn macht bekendmaken, met veel geduld de voorwerpen van Zijn toorn, voor het verderf gereedgemaakt, verdragen heeft? En dat met het doel om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming, die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid? Hen heeft Hij ook geroepen, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen. Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde. En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: U bent Niet-Mijn-volk, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.
>
> ROMEINEN 9:22-26

Trouwens, Hosea 8:8 noemt de Joden uit zijn tijd vaten waarin geen behagen is.

[Vertalersnoot: De spreker legt een verband tussen het Engelse 'vessels' in Hosea 8:8 en Romeinen 9. De Nederlandse citaten gebruiken verschillende woorden: in Hosea een pot waaraan niemand waarde hecht, in Romeinen voorwerpen van toorn en ontferming.] De ongelovige Joden waren de vaten van toorn, de vaten waarin God geen behagen had. Hosea 8:8 gebruikt die uitdrukking voor hen. Paulus zegt dat God deze vaten van toorn lange tijd met groot geduld heeft verdragen, zodat Hij, in vers 23, bekend zou maken:

De rijkdom van Zijn glorie voor de mensen met wie Hij medelijden heeft.

Er zijn twee soorten vaten: vaten van toorn en vaten van barmhartigheid. Het natuurlijke Israël dat de Messias verwerpt, bestaat uit vaten van toorn. Degenen die de Messias aannemen, maken deel uit van het ware Israël, de vaten van barmhartigheid:

Die Hij van tevoren had voorbereid om in Zijn glorie te delen.

Kijk naar vers 24:

Ook wij, De gemeente.

Dus de vaten van barmhartigheid begonnen met een Joods overblijfsel, maar nu maken ook heidenen deel uit van dit vat.

Kijk dan naar vers 25 en 26:

> Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde. En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: U bent Niet-Mijn-volk, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.
>
> ROMEINEN 9:25-26

Hij haalt hier twee verschillende verzen uit Hosea aan. Het eerste dat hij aanhaalt, komt uit Hosea 2:22. Het tweede komt uit Hosea 1, dat we zojuist hebben gelezen, Hosea 1:10. Hij voegt ze samen, maar beide gaan over mensen die niet Gods volk waren en later Gods volk worden genoemd. Op wie past Paulus dit toe? Op heidenen. Hij benadrukt dat God ook heidenen tot de vaten van barmhartigheid zou laten behoren. Hij haalt Hosea aan om dat duidelijk te maken, om het te bewijzen.

Dus ook al klinken Hosea's woorden misschien alsof hij tegen diezelfde Joden, die nu niet Zijn volk waren, zegt dat ze later Zijn volk genoemd zouden worden, Paulus begrijpt deze passage in Hosea 1:10 zo dat die gaat over heidenen. Zij waren in de tijd van het Oude Testament niet Gods volk en worden onder het nieuwe verbond Gods volk, in het nieuwe Israël. Dat is dus waar Hosea 1:10 en 11 over gaan.

18

Joden en heidenen samen onder één Hoofd

Hoe zit het in dit verband met vers 11, Hosea 1:11?

> Dan zullen de Judeeërs bijeengebracht worden samen met de Israëlieten. Zij zullen voor zich één Hoofd aanstellen en uit het land oprukken; want groot zal de dag van Jizreël zijn.
>
> HOSEA 1:11

Ik weet niet hoe het met jou zit, maar dit doet mij heel sterk denken aan Efeze 2:15. Israël en Juda worden hier afzonderlijk genoemd, maar waarschijnlijk omdat sinds de Babylonische ballingschap alle Joden tot Juda hebben behoord, met een paar vertegenwoordigers van de andere stammen. Dat is grotendeels de reden waarom we het woord Joden voor hen gebruiken. Jood komt van het woord Juda.

Bedenk dat het noordelijke koninkrijk voorgoed werd vernietigd. Het zuidelijke koninkrijk Juda, dat voornamelijk uit de stam Juda bestond, ging in ballingschap, maar keerde terug. Toen Jezus kwam, waren eigenlijk alleen die mensen nog over. Er waren nog wat achterblijvers uit de andere stammen, maar het was vooral de stam Juda die door de overgebleven Joden werd vertegenwoordigd, en nog steeds wordt vertegenwoordigd. Daarom noemen we hen Joden, omdat ze naar de stam Juda zijn genoemd.

Dus wanneer hij Juda noemt, verwijst hij mogelijk naar degenen die wij nu Joden noemen. Wanneer hij Israël noemt, heeft hij die term in vers 10 al gebruikt voor het geestelijke Israël, waartoe ook heidenen behoren. Dus wanneer hij zegt dat Israël en Juda samen zullen zijn, kan hij heel goed spreken over het samenbrengen van Joden en heidenen onder één hoofd. Hij zegt:

> Toen zij Lo-Ruchama niet meer de borst gaf, werd zij weer zwanger, en zij baarde een zoon. En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en Ík zal er voor u niet zijn. Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: Kinderen van de levende God. Dan zullen de Judeeërs bijeengebracht worden samen met de Israëlieten. Zij zullen voor zich één Hoofd aanstellen en uit het land oprukken; want groot zal de dag van Jizreël zijn.
>
> HOSEA 1:8-11

Velen zouden dit zien als een voorspelling dat de twee koninkrijken, het noordelijke en het zuidelijke, tijdens het duizendjarig rijk onder de Messias hersteld zullen worden. Maar zoals ik het begrijp, verwijst dit naar waar Paulus naar verwijst in Efeze hoofdstuk 2, vers 15. In Efeze 2 spreekt Paulus over hoe God Joden en heidenen heeft genomen en hen in de gemeente heeft samengebracht, en hij verwoordt het zo.

Efeze 2:15 zegt:

> heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken,
>
> EFEZE 2:15

Of vijandigheid.

Dat wil zeggen, in Christus.

Dat wil zeggen, één mens die maar één hoofd heeft.

Hij neemt die twee, Jood en heiden, en brengt hen samen tot één mens of één lichaam, namelijk onder één hoofd. En vers 16 zegt:

> en opdat Hij die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.
>
> EFEZE 2:16

Dus deze verwijzing in Hosea 1:11 naar Juda en Israël — ik denk dat geestelijk Israël al in vers 10 wordt aangeduid, en daar zouden ook heidenen bij horen, in feite voornamelijk heidenen. Dus Joden en heidenen komen samen onder één Hoofd, in één lichaam. Dat is in de gemeente. Dat is het geheimenis waarvan Paulus zei dat het in het Oude Testament niet duidelijk werd begrepen, maar het was beslist voorzegd. En daar staat het. De slotverzen van Hosea hoofdstuk 1 spreken over de gemeente. Er wordt gesproken over God Die het natuurlijke Israël verstoot vanwege hun afvalligheid en voorwerpen van barmhartigheid kiest uit degenen die voorheen niet Zijn volk waren, maar die nu kinderen van God worden.

19

Gods aanklacht tegen Zijn ontrouwe vrouw

Vanuit deze historische informatie, de geboorte van deze drie kinderen, krijgen we een profetische aanklacht. Het lijkt erop dat Hosea zijn vrouw ter verantwoording roept, en het meeste wat er wordt gezegd, kan op die manier worden begrepen. Maar

natuurlijk begrijpen we dat het een verdere toepassing heeft, een verdere betekenis: God Die Zijn vrouw, Israël, ter verantwoording roept. Dus hij zegt in hoofdstuk 2, vers 1 en 2:

> Klaag jullie moeder aan, klaag haar aan, want zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet. Laat zij haar hoererij van haar gezicht wegdoen en haar overspel van tussen haar borsten, anders zal Ik haar naakt uitkleden en haar neerzetten zoals op haar geboortedag.
>
> HOSEA 2:1-2

Dit verwijst naar hetzelfde als waar Ezechiël in hoofdstuk 16 over spreekt. Hij heeft een uitvoerige gelijkenis over hoe God dit naakte kindje vond, waar niemand voor zorgde. Vervolgens maakte Hij haar schoon, kleedde Hij haar mooi aan en gaf Hij haar goed te eten. Ze groeide op, ging eropuit en pleegde overspel. Hij zegt:

> Anders zal Ik haar naakt uitkleden, haar neerzetten als op haar geboortedag, haar maken als de woestijn, haar doen worden als een dor land en haar doen sterven van de dorst. Ook over haar kinderen zal Ik Mij niet ontfermen, omdat zij kinderen van de hoererijen zijn.
>
> HOSEA 2:2-3

Het herinnert ons eraan dat Israël, toen God haar vond, ongekleed was, blootgesteld aan weer en wind, kwetsbaar, zwak, hulpeloos. En Hij zegt dat als ze niet ophoudt overspel te plegen:

Ik ga haar weer terugbrengen in die oorspronkelijke toestand.

> Want hun moeder heeft hoererij bedreven; zij die van hen zwanger is geweest, heeft zich schandelijk gedragen. Zij zegt immers: Ik ga achter mijn minnaars aan; die geven mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank. Daarom, zie, Ik ga uw weg met dorens omheinen, Ik zal haar met een muur omgeven, zodat zij haar paden niet zal kunnen vinden.
>
> HOSEA 2:4-5

Dat geldt natuurlijk voor Hosea's kinderen, maar het geldt ook voor Gods kinderen. Hij spreekt over hen, de Joden, in een bepaalde tijd en in een bepaalde geestelijke toestand, als kinderen van hoererij. En zoals ik al zei, lijken de Joden in Johannes 8:41 te denken dat Jezus hen daarvan beschuldigt.

20

Israël dankt Baäl voor Gods gaven

Met andere woorden, ze schrijft haar voorspoed toe aan de minnaars, die andere goden die ze aanbidt, terwijl het in werkelijkheid God was Die haar die voorspoed gaf. Dus het krenkt Hem dat ze niet alleen overspel pleegt, maar ook nog die andere goden gaat bedanken voor de dingen waarmee God haar heeft gezegend.

Er staat:

> Zij zal haar minnaars najagen, maar hen niet inhalen; hen zoeken, maar hen niet vinden. Dan zal zij zeggen: Ik ga, ik keer terug naar mijn vorige Man, want toen had ik het beter dan nu. Zíj erkent echter niet dat Ik het ben Die haar gegeven heeft het koren, de nieuwe wijn en de olie, dat Ik het zilver en het goud voor haar vermeerderd heb, dat zij voor de Baäl gebruikt hebben. Daarom keer Ik terug en neem Ik Mijn koren weg op zijn tijd, en Mijn nieuwe wijn op de daarvoor vastgestelde tijd. Ik ruk Mijn wol en Mijn vlas weg, waarmee zij haar naaktheid moet bedekken.
>
> HOSEA 2:6-8

Dat wil zeggen, ze gaven deze dingen als offers aan Baäl, zonder te beseffen dat het God was Die hun die dingen had gegeven.

> Nu dan, Ik zal haar schaamte ontbloten voor de ogen van haar minnaars, en niemand zal haar uit Mijn hand redden. Ik zal al haar vreugde doen ophouden, haar feesten, haar nieuwemaansdagen en haar sabbatten, ja, al haar feestdagen. Ik zal haar wijnstok en haar vijgenboom verwoesten, waarvan zij zegt: Die vormen voor mij het hoerenloon dat mijn minnaars mij gegeven hebben. Maar Ik zal er een woud van maken en de dieren van het veld zullen ervan vreten. Ik zal haar de dagen van de Baäls vergelden, waarop zij reukoffers aan hen bracht. Zij tooide zich met haar ring en haar halssieraad en ging achter haar minnaars aan, maar Mij vergeet zij, spreekt de HEERE. Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken.
>
> HOSEA 2:9-13

21

De doornhaag als middel tot bekering

Nu is een van de dingen die God zegt uiteindelijk te zullen doen, in vers 5, haar met een haag omgeven, haar insluiten met een muur, zodat ze van haar minnaars gescheiden wordt. Zodat ze hen wel kan najagen, maar hen niet kan vinden. Haar met een haag insluiten betekent dat God zal ingrijpen om een scheiding tot stand te brengen tussen haar en die zonden, of de verleidingen waaraan ze blootstaat. En Hij zegt in vers 6 dat ze naar Hem zal terugkeren. Dan zal ze haar eerste Man weer zoeken, en ze zal zeggen:

Toen had ik het beter.

Bill Gothard, wiens seminars ik nooit heb bijgewoond, hoewel ik veel van wat hij onderwijst uit de tweede hand ken, spreekt over het bidden om een doornhaag rondom iemand. Tenminste, als wat mij is verteld zijn onderwijs juist weergeeft. Als je bezorgd bent over je kinderen of over iemand die met verleiding te maken heeft, en je bang bent dat ze ten val zullen komen, kun je bidden om een doornhaag rondom hen. Die zal voorkomen dat de vijand bij hen kan komen en hen in feite beschermen, zoals Job door een haag omgeven was. Je herinnert je dat de duivel klaagde dat God een haag rondom Job had gezet en dat hij niet bij hem kon komen. En ik geloof dat de Schrift die wordt gebruikt om deze gedachte te ondersteunen, Hosea 2:5 is:

Ik zal je weg met doornstruiken versperren.

Ik geloof dat God een omheining om mensen heen zet, en ik geloof dat het inderdaad terecht kan zijn om te bidden dat God dat zal doen. Maar ik denk niet dat Hosea het daar hier over heeft. Ik denk niet dat dit hetzelfde beeld is als dat van Job in Job hoofdstuk 1, met die omheining om hem heen. De omheining rond Job was voor hem een zegen en een bescherming tegen het binnendringen van de vijand. In dit geval is de omheining bedoeld om iets teweeg te brengen bij degene die ingesloten is. Ze houdt geen vijanden buiten, maar weerhoudt degene die binnen zit ervan achter degenen aan te gaan die in werkelijkheid de vijanden van God zijn.

Het lijkt te betekenen:

Ik ga haar pad met doorns bezaaien en haar weg smal maken.

Zoals een smalle weg waar muren langs staan, zodat ze beperkt is tot een smal en benauwd pad. En het zal een moeilijk pad zijn, een doornig pad. Hij zegt eigenlijk dat Hij haar in haar afgoderij moeilijkheden zal bezorgen, zodat ze zich niet langer tot afgoderij aangetrokken zal voelen. En ze zal zeggen:

Vroeger had ik het beter.

En ze zal naar God terugkeren. Ik denk dat dit in deze specifieke context in wezen de betekenis is van die omheining van doornen.

22

Gods gaven en roeping bij Israëls ontrouw

En Hij spreekt erover dat ze Baäl en de andere goden de eer hebben gegeven voor de zegeningen die God hun heeft gegeven. Daarom gaat Hij die zegeningen wegnemen. Dat is interessant, want Romeinen 11:29, een deel van die bespreking van hoe God vandaag met Israël omgaat, vermeldt:

> Want de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk.
>
> ROMEINEN 11:29

Dat wordt gewoonlijk zo begrepen dat God, nadat Hij Israël heeft uitgekozen, daar nooit op zal terugkomen en Zijn gaven aan hen nooit zal terugroepen of wegnemen. En toch zegt Hij hier uitdrukkelijk dat Hij de gaven die Hij hun gegeven heeft, van hen gaat wegnemen.

Wat bedoelt Paulus in Romeinen 11:29, waar staat:

God komt niet terug op wat Hij geeft en op wie Hij roept.

Dat is niet helemaal duidelijk, maar ik denk dat het betekent dat Gods roep nog steeds klinkt. Hij is niet opgehouden te roepen. Zijn gaven zijn nog steeds voor hen beschikbaar als ze zich tot Hem willen keren. En ik denk dat dit in de context van Romeinen 11 wordt gezegd: God heeft Zijn aanbod aan hen niet ingetrokken. Zijn roeping van hen en Zijn gaven aan hen zijn nog steeds voor hen beschikbaar als ze aan de voorwaarden willen voldoen. Maar het betekent niet dat Zijn roeping van hen als Zijn volk iets is wat nooit verandert, ongeacht hun geestelijke toestand. Hier maakt Hij heel duidelijk dat Hij Zijn gaven, nadat ze gegeven zijn, weer wegneemt als ze worden misbruikt, omdat zij de Heere vergeten is.

23

Het dal van onheil wordt een deur van hoop

Vers 13 en 14:

> Daarom, zie, Ikzelf ga haar lokken, haar de woestijn in leiden, en naar haar hart spreken. Ik zal haar daarvandaan haar wijngaarden geven, en het Dal van Achor tot een deur van hoop. Daar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij wegtrok uit het land Egypte.
>
> HOSEA 2:13-14

Met andere woorden: ‘Ik ga opnieuw naar haar liefde dingen, helemaal opnieuw, net zoals Ik deed toen Ik haar uit Egypte bracht, in de begintijd van Onze verkering.’ Hij zegt: ‘Ik ga helemaal opnieuw naar haar liefde dingen.’ Maar dat zal in de woestijn zijn. Dat zal op een doornige weg zijn. Hij gaat door verdrukking en moeilijkheden naar haar liefde dingen.

In vers 14 staat:

Het Achordal zal een deur naar hoop zijn.

Achor betekent onheil. Wat Hij dus zegt, is dat Hij hen in dit dal van onheil brengt door deze moeilijkheden, die Hij als oordelen over hen zal brengen. Die zullen dienen als tuchtigingen, en ze zullen een toegang zijn tot nieuwe hoop. Het zal bij sommigen een verandering van hart teweegbrengen. Dus ook al is het onheil, of lijkt het slecht uit te pakken, toch is het een hoopvolle situatie. Onheil draagt hoop met zich mee, want als ons onheil en het ongemak daarvan ons aansporen, kunnen we ons tot God keren, en dan is er hoop. En Hij geeft aan dat dit bij sommigen van hen het geval zal zijn. Ik geloof dat dit weer over het overblijfsel gaat. En ik denk dat we hier een verwijzing naar de gemeente hebben, want Hij zegt:

24

God niet langer met Baäl verwarren

> Op die dag zal het gebeuren, spreekt de HEERE, dat u Mij zult noemen: mijn Man, en Mij niet meer zult noemen: mijn Baäl!
>
> HOSEA 2:15

In het Hebreeuws is ‘mijn man’ eigenlijk Ishi, en ‘mijn meester’ is Baali, mijn Baäl. Met andere woorden, het woord Baäl betekent meester. Wat Hij hier zegt, is dat de Joden in die tijd Baäl zozeer met God verward hebben dat ze het verschil niet kennen. Ze noemen Jehovah Baäl. Je kunt dat begrijpen, want zelfs toen de Joden uit Israël kwamen, verwarden ze het gouden kalf met Jehovah. Blijkbaar gaan mensen, wanneer de kennis van Jehovah ontbreekt en ze de wet van God niet kennen, gewoon denken dat alle goden hetzelfde zijn. Dus aanbidden ze Baäl en denken ze dat ze tegelijkertijd Jehovah aanbidden.

Er zijn mensen die zeggen: ‘Hoe weten we dat de moslims niet werkelijk behouden zijn? Geloven ze niet in één god? Misschien is de god in wie zij geloven ook wel dezelfde als de onze. Zijn niet alle goden hetzelfde? Geloven de mormonen ook niet in Jezus? Waarom zeggen we dan dat ze anders zijn dan wij?’ Het is niet zo dat alle Jezussen hetzelfde zijn of dat alle goden hetzelfde zijn. De heidenen hebben hun eigen opvattingen over God. Maar mensen die Gods openbaring van Zichzelf in de Bijbel niet kennen, nemen vaak gewoon aan dat alle goden, alle opvattingen over God, ongeveer hetzelfde zijn.

Dat lijkt hier de stand van zaken te zijn geweest. Er was zoveel syncretisme in de godsdienst van de Joden geweest dat ze de aanbidding van Baäl hadden vermengd met de aanbidding van de HEERE. Ze dachten nog steeds dat ze de HEERE aanbaden, maar ze noemden Hem Baäl. En ze meenden dat ze, terwijl ze Hem mijn Baäl noemden, eigenlijk tot God spraken. Hij zegt:

Dat ga je niet meer doen. Er komt een tijd dat je Me op de juiste manier zult aanspreken. Je zult Me mijn man noemen, niet Baäl.

Vers 16:

> Dan zal Ik de namen van de Baäls uit haar mond wegdoen en aan hun namen zal niet meer gedacht worden.
>
> HOSEA 2:16

Dat wil zeggen: Ik zal haar die namen niet meer laten uitspreken.

25

Het nieuwe verbond en vrede tussen volken

> Ik zal voor hen een verbond sluiten op die dag met de dieren van het veld, met de vogels in de lucht en de kruipende dieren op de aarde. En boog, zwaard en strijd zal Ik van de aarde doen verdwijnen, en Ik zal hen onbezorgd doen neerliggen.
>
> HOSEA 2:17

> Ik zal u voor eeuwig tot Mijn bruid nemen: ja, Ik zal u tot Mijn bruid nemen in gerechtigheid en in recht, in goedertierenheid en in barmhartigheid. In trouw zal Ik u voor Mij als bruid nemen; en u zult de HEERE kennen. Op die dag zal het geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik zal verhoren. Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren, de nieuwe wijn en de olie verhoren, en die zullen Jizreël verhoren. En Ik zal haar voor Mij in de aarde zaaien en Mij ontfermen over Lo-Ruchama. Ik zal zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: Mijn God!
>
> HOSEA 2:18-22

Jizreël betekent: God zaait. Het gaat er dus over dat God Zijn volk op de aarde zal zaaien. Hij zegt:

> u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent;
> u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming aangenomen bent.
>
> 1 PETRUS 2:10

Dit hele gedeelte, de verzen 17 tot en met 22, gaat over het nieuwe verbond. Hij begint met te zeggen:

Ik zal voor hen een verbond sluiten.

Het enige verbond dat Hij sinds de tijd van Hosea heeft gesloten, is het verbond dat Jezus het nieuwe verbond noemde. Hij zegt dat het een verbond is met de dieren van het veld en de vogels in de lucht, enzovoort. Misschien herinnert dat ons eraan dat dit verbond een verbond van vrede tussen de verschillende soorten dieren is, tenminste in figuurlijke zin.

Denk eraan, in Jesaja 11 en Jesaja 65 gaat het over de wolf en het lam die samen neerliggen, en de os en de beer, enzovoort. Toen we die gedeelten behandelden, zei ik dat volgens mij de onreine dieren die daar worden genoemd de heidenen voorstellen, en de reine dieren de Joden. De os is een rein dier; de beer is een onrein dier. Het lam is een rein dier; de wolf is een onrein dier. En niet alleen dat, de onreine dieren die worden genoemd zijn ook dieren die een bedreiging vormen voor de schapen en hun kwaad doen. Ik geloof dat de Joden, Gods kudde, zoals ze in zoveel gedeelten bij de profeten worden genoemd, worden voorgesteld door het lam, het geitenbokje en de stier. De heidenen die hen altijd hebben bedreigd, de onreine heidenen die altijd vijanden van de Joden zijn geweest, worden voorgesteld door de wolf, de beer, de leeuw en het luipaard.

Zoals ik het begrijp, is dit een profetie dat zij onder het nieuwe verbond in vrede samen zullen neerliggen. Dat klinkt vergelijkbaar met dit:

Ik zal voor hen een verbond sluiten met de wilde dieren, met de vogels in de lucht en met de dieren die over de grond kruipen, waarvan de meeste onrein waren, net als de heidenen.

Dan zegt Hij aan het einde van vers 17:

Ik zal pijl en boog en het oorlogszwaard van de aarde wegdoen en ervoor zorgen dat ze veilig kunnen slapen.

26

Oorlogswapens afleggen en op God vertrouwen

Het klinkt heel erg als Jesaja hoofdstuk 2 en Micha hoofdstuk 4, waar het gaat over het messiaanse tijdperk, het huidige tijdperk. Daar staat hoe zij:

> Hij zal oordelen tussen de heidenvolken en veel volken vonnissen. En zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. Geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen. Oorlog voeren zullen zij niet meer leren.
>
> JESAJA 2:4

Die messiaanse profetieën van Jesaja en Micha spreken over het ophouden van oorlog en het einde van oorlogswapens. Dat gaat over de huidige tijd, maar het gaat niet over een einde aan letterlijke oorlog. Het gaat over degenen die in dit verbond zijn. Zij

zweren geweld af. Zij doen hun wapens weg. Zij voeren geen oorlog meer, en God houdt hen veilig. Zij zien voor hun veiligheid op naar God in plaats van naar oorlogswapens. Dat is wat er staat:

> Ik zal voor hen een verbond sluiten op die dag met de dieren van het veld, met de vogels in de lucht en de kruipende dieren op de aarde. En boog, zwaard en strijd zal Ik van de aarde doen verdwijnen, en Ik zal hen onbezorgd doen neerliggen. Ik zal u voor eeuwig tot Mijn bruid nemen: ja, Ik zal u tot Mijn bruid nemen in gerechtigheid en in recht, in goedertierenheid en in barmhartigheid. In trouw zal Ik u voor Mij als bruid nemen; en u zult de HEERE kennen. Op die dag zal het geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik zal verhoren. Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren, de nieuwe wijn en de olie verhoren, en die zullen Jizreël verhoren. En Ik zal haar voor Mij in de aarde zaaien en Mij ontfermen over Lo-Ruchama. Ik zal zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: Mijn God!
>
> HOSEA 2:17-22

27

God kennen in het eeuwige huwelijksverbond

Dan spreekt Hij erover:

Ik zal Me voor altijd met je verloven.

Deze eeuwige ondertrouw, dit eeuwige verbond, is met de gemeente, met Zijn volk. En Hij zegt:

En je zult de Heer kennen.

De woorden ‘Je zult de Heer kennen’ in vers 19 staan tegenover wat in het boek Hosea meestal over de Joden wordt gezegd. Je zult zelfs merken dat de kennis van de HEERE een belangrijk thema in Hosea is, en hij klaagt er vaak over dat het volk God niet kent. Maar hij zegt dat de tijd zal komen dat zij de HEERE zullen kennen.

Doet dat je niet denken aan een andere passage over het nieuwe verbond? Jeremia 31, vers 31 tot en met 34, waar Hij zegt:

> Ik zal een nieuw verbond sluiten.
>
> JEREMIA 31:31

Hij zegt:

> Ik zal Mijn woorden op hun hart schrijven en Mijn wegen in hun binnenste leggen.
>
> JEREMIA 31:33

En Hij zegt:

> Ze zullen niet tegen elkaar hoeven te zeggen: Ken de Heere, want ze zullen Mij allemaal kennen, van de grootste tot de kleinste, zegt de Heere.
>
> JEREMIA 31:34

Het nieuwe verbond zal erdoor gekenmerkt worden dat mensen de Heere kennen. Dat is wat hier volgens deze woorden zal gebeuren. We weten dus dat we het hebben over het nieuwe verbond en het tijdperk waarin wij nu leven.

Hij spreekt over het herstel van het graan en de wijn en de olie enzovoort, die Hij heeft weggenomen. Dan zegt Hij in vers 22:

> En Ik zal haar voor Mij in de aarde zaaien
>
> HOSEA 2:22

28

Gods kinderen gezaaid in de wereld

Jezus vertelde een gelijkenis over een man die goed zaad op zijn akker zaaide, en een vijand kwam en zaaide onkruid. Toen Hij de gelijkenis uitlegde, zei Hij:

> De akker is de wereld, het goede zaad zijn de kinderen van het Koninkrijk en het onkruid zijn de kinderen van de boze.
>
> MATTHEÜS 13:38

Het goede zaad, de kinderen van het Koninkrijk, zijn Jezus' eigen discipelen.

Jezus heeft het dus over het zaaien van Gods kinderen in de gemeente in de wereld. Dat is wat hier gezegd wordt:

Ik zal haar voor Mezelf in de aarde zaaien, zoals zaad gezaaid wordt.

> u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent;
> u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming aangenomen bent.
>
> 1 PETRUS 2:10

Er kan geen twijfel over bestaan, geen enkele twijfel, dat de schrijvers van het Nieuwe Testament deze passage opvatten als een passage over de gemeente. Niet alleen omdat Paulus die aanhaalt in Romeinen 9, zoals we zagen — hij haalt die aan in Romeinen 9:25, volgens mij — maar ook omdat Petrus er heel ondubbelzinnig op zinspeelt in 1 Petrus hoofdstuk 2, vers 9 en 10. Hij schrijft aan gemeenten die voornamelijk uit

heidenen bestaan, in Asia, in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië. Dit waren grotendeels gemeenten uit de heidenen. Hij schrijft dus aan mensen die niet van geboorte Joods zijn, maar hij zegt in 1 Petrus 2, vers 9 en 10:

> Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent; u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming aangenomen bent.
>
> 1 PETRUS 2:9-10

Dit zijn allemaal termen die in het Oude Testament voor Israël werden gebruikt. Nu past hij ze toe op de gemeente.

Let op vers 10:

Jullie waren ooit geen volk, maar zijn nu Gods volk, en vroeger kregen jullie geen genade, maar nu wel.

Let op die twee dingen: jullie waren geen volk; jullie hadden geen barmhartigheid verkregen. Denk aan Lo-Ruchama, Lo-Ammi: geen barmhartigheid en niet Mijn volk. En toch zegt Hij:

> Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde. En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: U bent Niet-Mijn-volk, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.
>
> ROMEINEN 9:25-26

Petrus verwijst heel duidelijk naar deze passage. De heidenen waren eens geen volk, maar zijn nu het volk van God. Eens hadden ze geen barmhartigheid verkregen, maar nu hebben ze barmhartigheid verkregen. Wij zijn nieuwkomers bij God. De Joden zijn

vele eeuwen lang Gods volk geweest — in elk geval was Israël in het Oude Testament Gods volk — maar de heidenen kwamen er later bij. Eens waren ze niet Zijn volk en hadden ze in hun geschiedenis geen barmhartigheid van God verkregen. Maar nu, in de gemeente, is dat veranderd. Daar verwijst Petrus dus naar. Hij verwijst naar Hosea 2:22, waar Hij zegt:

> en Mij ontfermen over Lo-Ruchama. Ik zal zeggen tegen Lo-Ammi: U bent Mijn volk, en hij zal zeggen: Mijn God!
>
> HOSEA 2:22

De manier waarop Paulus en Petrus deze twee hoofdstukken van Hosea in het Nieuwe Testament gebruiken, maakt dus overduidelijk dat deze profetieën over zegen en herstel in de gemeente vervuld worden. Ze worden niet vervuld in een of ander toekomstig duizendjarig rijk of iets anders. De apostelen passen ze toe op de gemeente.

29

Hosea koopt Gomer terug uit de slavernij

Nu is er nog een heel kort hoofdstuk, hoofdstuk 3, dat we moeten behandelen. Ik heb gezegd dat dit volgens mij in de opbouw van het boek overeenkomt met het laatste gedeelte van het boek. Dat is hoofdstuk 14, het hoofdstuk over herstel en over het messiaanse tijdperk. Er staat:

> De HEERE zei tegen mij: Ga opnieuw, bemin een vrouw die bemind wordt door haar levensgezel, maar overspel pleegt, zoals de HEERE de Israëlieten bemint, hoewel zij zich wenden tot andere goden en houden van rozijnenkoeken.
>
> HOSEA 3:1

De rozijnenkoeken hoorden bij de dingen die ze op het heidense feest aten. Hij spreekt dus met minachting: ze hebben God verlaten voor rozijnenkoeken. Zijn rozijnenkoeken zo verleidelijk dat iemand er zijn behoud voor zou prijsgeven? Ezau

verkocht zijn eerstgeboorterecht voor een kom moes. Deze mensen verkopen hun God voor rozijnenkoeken.

Maar Hij zegt tegen Hosea:

Ga weer naar deze vrouw toe en heb haar weer lief, de vrouw die overspel pleegt. Hij noemt haar op dat moment niet zijn vrouw, maar het gaat duidelijk over haar, de vrouw die naar andere minnaars is gegaan en buitenechtelijke kinderen heeft gebaard. Ga terug en heb haar opnieuw lief. Neem haar terug, zoals God Israël liefheeft, zegt Hij.

> Voor vijftien zilverstukken en anderhalve homer gerst kocht ik haar toen voor mij.
>
> HOSEA 3:2

Er was ons hiervoor nooit verteld dat Gomer, zijn vrouw, hem ooit had verlaten of was weggestuurd. Dat wordt verondersteld. Er wordt ons alleen verteld dat ze kinderen baart. Dan lezen we de profetie in hoofdstuk 2:

> want zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet.
>
> HOSEA 2:1

Nu kunnen we zien dat ze van hem gescheiden leeft. Ze is van Hosea vervreemd geraakt. Hij gaat haar terugnemen. In die periode van vervreemding pleegde ze overspel. En blijkbaar raakte ze zo aan lagerwal dat ze uiteindelijk als slavin eindigde, want hij moest haar voor een bepaald bedrag terugkopen. Misschien heeft ze zichzelf als slavin moeten verkopen aan een of andere pooier of zoiets om in haar levensonderhoud te voorzien.

Maar dit laat zien hoe diep Israël zinkt wanneer ze God verlaten. Ze denken dat ze met andere minnaars een aantrekkelijker leven tegemoet gaan waarin ze vervulling zullen vinden, maar ze eindigen in slavernij en moeten worden teruggekocht. Net zoals God een prijs moest betalen om het geestelijke Israël voor Zich te verwerven: de prijs van het bloed van Jezus. Dus Hosea betaalt een prijs voor haar. Hij koopt haar blijkbaar vrij uit de slavernij.

Let op: de prijs die hij betaalt is vijftien sikkel zilver. Volgens Exodus 21:32 was de gebruikelijke prijs voor een slaaf die door een rund was gestoten en voor wie een vergoeding moest worden betaald, dertig sikkel, of dertig zilverstukken. Hij koopt haar voor de helft van de prijs terug. Dat zou erop kunnen wijzen dat ze zelfs niet zoveel waard werd geacht als een gewone slaaf. Ze werd voor de helft van de prijs verkocht, als beschadigde waar. Haar leven van seksuele onzedelijkheid en wisselende seksuele contacten had haar zo verwoest dat ze niet veel waard was. Dus kon hij haar op de slavenmarkt voor de helft van de prijs kopen. Hij zegt dat hij haar voor die prijs heeft gekocht.

30

Onthouding als beeld van Israëls vervreemding

In vers 3 staat:

> En ik zei tegen haar: U moet veel dagen bij mij blijven, u mag geen hoererij bedrijven; u mag geen andere man toebehoren, en ook ik zal niet bij u komen.
>
> HOSEA 3:3

[Vertalersnoot: De spreker bespreekt een Engelse vertaling waarvan de slotzin letterlijk luidt: 'Zo zal ik ook tegenover jou zijn.' Die formulering laat meer ruimte voor uitleg dan 'en ook ik zal niet bij u komen' in het Nederlandse citaat.]

Het is niet duidelijk of dit betekent dat ze voortaan zijn vrouw zal zijn en geen andere mannen zal nemen, of dat het betekent dat ze voorlopig, nu hij haar heeft teruggekocht, niet meteen weer seksuele omgang zullen hebben. Misschien wil hij vanwege haar verontreiniging dat ze eerst een periode van reiniging of zoiets doormaakt. Hij zegt:

Je blijft bij mij, maar je zult geen man hebben. En ik zal voor jou hetzelfde doen. Met andere woorden, ik zal me ook onthouden, als dat is wat hij zegt. Als hij zegt: 'Jij en ik zullen ons allebei een tijdlang, vele dagen, van seksuele omgang onthouden', dan zou

dat blijkbaar een periode zijn waarin zij de ceremoniële reiniging vanwege haar hoererij enzovoort moet ondergaan.

Dit komt ook met iets overeen: een periode waarin God geen omgang had met Zijn volk. Dat staat in vers 4:

> Want de Israëlieten moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder gewijde steen, zonder efod en afgodsbeelden.
>
> HOSEA 3:4

Er staat dat ze vele dagen zonder koning of vorst zullen zijn, of zonder offer of gewijde zuil. Ik zou dit opvatten als een aanduiding van de tijd vanaf de verwoesting van het noordelijke koninkrijk tot de komst van Christus. De premillennialisten zouden dit volgens mij anders opvatten. Zij zouden bij die vele dagen zonder offer mogelijk denken aan het tijdperk van de gemeente. Maar zij geloven dat de offers in het duizendjarig rijk in een nieuwe tempel hersteld zullen worden. Daarom zouden ze zeggen dat vers 5 ons vertelt over een terugkeer van de Joden tot God in de laatste dagen, en over het dienen van David.

31

De terugkeer tot David, de Messias

David is gewoon een naam die in de plaats van de Messias wordt gebruikt. De Joden in het Oude Testament wisten immers niet wat de werkelijke Naam van de Messias zou zijn, maar ze wisten wel dat Hij van David zou afstammen. Ze noemden Hem soms gewoon David. Jeremia noemde de Messias David in Jeremia 30, vers 9. En Ezechiël noemde de Messias David in Ezechiël 34:24. Dus ook andere profeten hebben deze naam gebruikt om over de Messias te spreken. Maar dit zijn de twee opvattingen over deze laatste twee verzen. Het premillennialistische standpunt zou volgens mij zijn dat vers 4 spreekt over een lange periode, het tijdperk van de gemeente, waarin Israël zonder tempel, zonder offers en zonder koning zou zijn. Dat is het huidige tijdperk van de gemeente. Ze bevinden zich nog steeds in die toestand. Maar daarna zullen ze

terugkeren: aan het einde van het tijdperk, vlak voor de komst van Christus en vervolgens ook in de periode van het duizendjarig rijk, nadat Jezus is teruggekomen. Ze zullen de Heere zoeken en David dienen, oftewel Jezus, hun Koning. En ze zullen de Heere en Zijn goedheid vrezen in de laatste dagen.

De verwijzing naar de laatste dagen zou voor velen natuurlijk bevestigen dat het over het einde van het tijdperk gaat. Want zo hebben christenen de uitdrukking ‘de laatste dagen’ vaak opgevat. Volgens mij ten onrechte, maar dat is een gangbare manier om die uitdrukking op te vatten.

Ik zie het zo: hij spreekt over de verwoesting die over Israël zal komen. Ze zullen zonder koninkrijk en zonder God zijn, en gedurende die dagen zullen ze geen aanbidders van God zijn. Zoals Hosea en zijn vrouw zich blijkbaar vele dagen van omgang met elkaar zouden onthouden voordat ze hun omgang als man en vrouw hervatten, zo zou er een periode zijn waarin God Zich van omgang met Israël zou onthouden. En Hij zou die omgang weer hervatten wanneer ze Jezus, de Messias, zouden komen dienen.

Ik geloof dat Hij Zijn relatie met Israël hervatte toen Johannes de Doper kwam en begon te profeteren en Israël opnieuw tot bekering opriep, en dat velen zich tot Christus keerden. Ze vormden een minderheid, dat is waar; het was een overblijfsel, maar ze deden het wel. Dat is het overblijfsel waarover hier gesproken wordt. De kinderen van Israël zijn hier het overblijfsel, en zij keren terug, en zij aanbidden God, en zij aanbidden Jezus, en zij zijn de gemeente. Daar gaat het over.

32

De laatste dagen en het einde van het verbond

De latere dagen kunnen het laatste tijdperk betekenen, namelijk het tijdperk van de gemeente. Er zijn verschillende uitleggers die geloven dat met de laatste dagen het tijdperk van de gemeente wordt bedoeld, het hele tijdperk van de gemeente. Ik heb dat

lange tijd ook zo onderwezen, omdat dat in het Nieuwe Testament op het eerste gezicht zo lijkt te zijn. Toen Petrus erover sprak dat op de Pinksterdag de profetie van Joël werd vervuld, zei hij:

> En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw jongemannen zullen visioenen zien en uw ouderen zullen dromen dromen.
>
> HANDELINGEN 2:17

Petrus zei:

Dit is het.

De schrijver van Hebreeën zei:

> Nadat God voorheen vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had door de profeten, heeft Hij in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon, Die Hij Erfgenaam gemaakt heeft van alles, door Wie Hij ook de wereld gemaakt heeft.
>
> HEBREEËN 1:1-2

Johannes zei:

> Kinderen, het is het laatste uur; en zoals u gehoord hebt dat de antichrist eraan komt, zijn er ook nu al veel antichristen gekomen, waaruit wij weten dat het het laatste uur is.
>
> 1 JOHANNES 2:18

In 1 Petrus hoofdstuk 1 staat dat Jezus:

> Hij is wel van tevoren gekend, vóór de grondlegging van de wereld, maar in de laatste tijden geopenbaard omwille van u.
>
> 1 PETRUS 1:20

Paulus spreekt over ons als de mensen:

> Al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden voor ons, en ze zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde van de eeuwen gekomen is.
>
> 1 KORINTHE 10:11

Zulke uitdrukkingen worden in het Nieuwe Testament gebruikt. Dat wijst erop dat men het einde van het tijdperk, of de laatste dagen, of de latere tijden, of het laatste uur zag als iets wat in de dagen van de apostelen al aanwezig was. Op grond daarvan hebben velen dit zo opgevat dat het tijdperk van de gemeente, dat toen begon, de laatste dagen is, en dat we nog steeds in de laatste dagen leven en dat al tweeduizend jaar doen.

Ik heb het lange tijd zo begrepen, maar door mijn studie sindsdien ben ik van opvatting veranderd. Ik denk dat het de laatste dagen van de Joodse bedeling betekent, de laatste dagen van de orde van het oude verbond. De orde van het oude verbond was in de een of andere vorm tweeduizend jaar van kracht, vanaf de tijd van Abraham. Die orde kwam in het jaar 70 na Christus ten einde. De dagen waarin de apostelen leefden, waren de laatste dagen van dat specifieke stelsel. Daarom is het heel juist om over hun tijd te spreken als de latere dagen.

Het lijkt me nu heel vreemd om een hele periode van tweeduizend jaar als de laatste dagen te beschouwen. Het lijken eerder de laatste eeuwen dan de laatste dagen. Maar het zou wel logisch zijn om over de laatste paar jaren vanaf de tijd van Christus tot het jaar 70 na Christus te spreken als de laatste dagen. Dat is minder dan één eeuw. Het is het kleine afsluitende gedeelte van het tijdperk van het oude verbond. Dat is volgens mij wat in de Bijbel meestal met de latere dagen wordt bedoeld.

Soms kan de term algemener zijn. Hij kan in een bepaalde context de laatste dagen van het een of ander betekenen: de laatste dagen van Edom, of de laatste dagen van Babylon, of de laatste dagen van iets anders. Het is ook mogelijk dat in sommige geschriften van Paulus de term ‘laatste dagen’ betrekking heeft op de laatste dagen van de wereld. Dat wil zeggen, zoals we er gewoonlijk over denken: het einde van de wereld. Sommige uitspraken van Paulus over de laatste dagen in Timotheus zouden naar mijn idee die betekenis kunnen hebben. Maar ik kan er niet zeker van zijn, en ik ben er niet dogmatisch over.

Over het algemeen geloof ik dat het normale gebruik van de term ‘laatste dagen’ of ‘latere dagen’ in het Nieuwe Testament verwijst naar de laatste dagen van de Joodse bedeling, die in het jaar 70 na Christus eindigde. En wanneer ze die term gebruiken, citeren ze vaak uit het Oude Testament. Dat is dus waar het daar in hoofdstuk 3 over gaat.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Hosea 1:2
- Hosea 2:1
- Hosea 4:1
- Hosea 4:15
- Hosea 5:8
- Hosea 5:13
- Hosea 10:6
- Hosea 1:1
- Hosea 1:2-5
- Hosea 1:6-12
- Filippenzen 3:10
- Hosea 1:6
- Hosea 1:8
- Hosea 1:6-7
- Mattheüs 10:40

- Johannes 8:41
- Johannes 8:39-41
- Johannes 8:42
- Johannes 8:44
- Romeinen 9:8
- Hosea 1:10-11
- Hosea 1:10
- Genesis 22:17
- Galaten 3:16
- Galaten 3:29
- Hosea 1:8-11
- Romeinen 9:22-26
- Romeinen 9:25-26
- Hosea 1:11
- Efeze 2:15
- Efeze 2:16
- Hosea 2:1-2
- Hosea 2:2-3
- Hosea 2:4-5
- Hosea 2:6-8
- Hosea 2:9-13
- Romeinen 11:29
- Hosea 2:13-14
- Hosea 2:15
- Hosea 2:16
- Hosea 2:17
- Hosea 2:18-22
- 1 Petrus 2:10
- Jesaja 2:4
- Hosea 2:17-22
- Jeremia 31:31
- Jeremia 31:33
- Jeremia 31:34
- Hosea 2:22

- Mattheüs 13:38
- 1 Petrus 2:9-10
- Hosea 3:1
- Hosea 3:2
- Hosea 3:3
- Hosea 3:4
- Handelingen 2:17
- Hebreeën 1:1-2
- 1 Johannes 2:18
- 1 Petrus 1:20
- 1 Korinthe 10:11

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.